

ИСЛАМ ЈЕ ВЕРА МИРА

الإسلام دين السلام باللغة العربية

Абд Ер-Рахман ибн Абд Ел-Керим Еш-Шиха

ؑ. عَبْدُ الْرَّحْمَنِ بْنُ عَبْدِ الْكَرِيمِ الشِّيْخِ

Превод:

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER (EIRC)

المركز الأوروبي لدراسات إسلاميات

& Есада Вејселовић – Зукорлић

Ревизија:

Ифет Зукорлић

WWW.ISLAMLAND.COM

ISLAM LAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM

УВОД

У ИМЕ АЛАХА, МИЛОСТИВОГ, СВЕМИЛОСНОГ

Свака хвала и захвала припада Алаху, нека је салават и селам на нашег Посланика Мухамеда, његову породицу и асхабе.

Прије појаве светла Ислама, Земља је била само ужарена лопта себебом крвавих ратова због којих су милиони људи ишчезли, а реч спокој и благостање је нестало из речника народа.

Ако се осврнемо само на европски континент, наћи ћемо да границе његових држава никада нису биле стабилне, већ су једна другу нападале и тражиле плаћање пореза, као знак склапања уговора и заштите. Мржња се проширила међу људима на основу разлике у боји коже или вјере, или пак одређене скупине у једној вери, као и разлике у овосветским добрима, пореклу и националности.

У таквом окружењу није се поштовала вредност живота човека, био он од оних који се боре или оних с којима је био склопљен уговор. Нису се поштовала права заробљеника, већ су били убијани, као што се иметак људи није поштовао нити њихова част. Њихови имеци као и њихове жене биле су подређене а њихови синови поробљавани и продавани на пијацама где би се робље продавало. Човек није познавао значење мира и светског спокоја, оно што је познавао било је рат, терор, страх, колонизација, поробљавање, неправда и тиранија.

Пре долaska Ислама народ није знао за принцип слободе уверења, и то да је појединац на вери коју изабере, већ је постојало проширено правило да је народ на вери својих владара. Па тако није било дозвољено припаднику Бизантијске Империје да прихвати веру Перзијске Империје, а ако би то учинио, сматрао би се издајником. Такође, није било дозвољено неком из Перзијске Империје да прихвати било коју другу веру осим вере Императора, а ако би то учинио, сматрао би се издајником који је морао бити погубљен. Чак и међу припадницима исте вере, проширена је мржња која је била разлог многих верских ратова између кршћана ортодокса и кршћана католика, као и између других кршћанских скупина. Чак је било проширено правило да свако ко се разиђе с тобом у некој ствари, бива прозван терористом, отпадником или издајцом који је морао бити погубљен или затворен.

Каже Посланик Мухамед салаху алејхи ве селем, описујући стање на Земљи, и колико је неправде, тираније и многобоштва било: "Алах је погледао на становнике Земље пре него што ме је послao као Посланика, па их је замрзео (због стања на којем су били), арапе и неарапе, осим неколицине ехлул-китабија (исправних следбеника Исаа и Мусаа алејхима селама)." (Муслим)

И због овога, Ислам је дошао са поруком мира за сви народ, па је забранио неправду и тиранију, нападање пештомоћних и прецизирао прописе заробљеника, и то 1400 год. пре Женевске Конвенције. Наредио је праведност и једнакост, и стајање у крај одвратном поступку прављења разлике међу људима изграђеном на основу боје или пола, порекла или националности. Поништио је тиранију владара који су веру силом своме народу наметали и трудили се да порука једнобоштва и Ислама не допре до њих. Ислам је

забранио и одузимање живота људи, као и напад на њихов иметак и част; као што је утврдио многа права као и обавезе спрам немуслимана који живе унутар муслиманске државе. Такође, позвао је људе у поштовање договора и обећања, а забранио проневеру.

Говорићемо о свакој од ових ствари у поглављима која следе, уз Алахову дозволу, а молимо Алха Узвишеног да се овом књигом окористи свако онај ко жели спознати Ислам, Алахову веру, и да његова прса отвори за њу.

Абд Ер-Рахман ибн Абд Ел-Керим Еш-Шиха

WWW.ISLAMLAND.COM

ЗНАЧЕЊЕ ИСЛАМА

Како би цијењеном читаоцу било јасно значење спаса у Исламу, мора знати опште значење речи Ислам, а то је реч која у својој бити носи многа значења у којима се осећа спокојство и ослобађање човечанства од ропства. Значење Ислама је: Преданост и понизност Господару свих светова, душом и телом, а то бива слеђењем Његових наредби, клоњењем Његових забрана и прихватањем свега онога што је одредио.

Каже Узвишени Алах говорећи о Ибрахиму алејхис селам:

"Када је њему Господар његов рекао: "Предан буди!", он је одговорио: "Ја сам предан Господару светова." (Ел-Бекара: 131)

Ово је прави Ислам којег би се сваки муслиман чврсто требао придржавати, као што Алах Узвишени каже:

"Реци: "Клањање моје, и обреди моји, и живот мој, и смрт моја, доиста, посвећени су Алаху, Господару светова." (Ел-Ен'ам: 162)

А селам је једно од Алахових имена, нека је узвишена Његова моћ и света Његова имена. Каже Узвишени Алах:

"Он је Алах, нема другог бога осим Њега, Владар, Свети, Онај Који је без недостатаца (Ес-Селам), Онај Који сваког осигурува, Онај Који над свим бди, Силни, Узвишени, Горди, Слављен нека је Алах, Он је врло високо изнад оних које сматрају Њему равним!" (Ел-Хашр: 23)

Селам је такође једно од имена Раја. Алах Узвишени каже:

"Њих чека Кућа благостања (Ес-Селам) у Господара њихова; Он ће бити заштитник њихов због онога што су чинили." (Ел-Ен'ам: 127)

Селам је и поздрав становника Раја (Ценета), молим Алаха да нас учини од његових становника. Каже Узвишени Алах:

"А на Дан кад Га они сусретну, Он ће их поздравити са: 'Мир вама!' (Селам), и Он им је припремио награду племениту." (Ел-Ахзаб: 44)

Селам је и међусобни поздрав међу муслиманима (Нека је спас на тебе, и Аллахова милост и берекет). Чистог ли поздрава и лепе ли речи! То је поздрав који његовим изговарањем и слушањем, чини срца ближим, одагнава мржњу и нетрпељивост међу људима, уноси мир и спокојство у душу, због онога што овај поздрав носи у себи од исказивања мира и благостања. Реч коју је Алахов Посланик салалаху алејхи ве селем учинио једном од ствари које човеково убеђење чине потпуним, па каже: "Нећете ући у Ценет (Рај) све док не будете веровали, а нећете веровати све док се не будете волели! Хоћете ли да вас упутим на дело којим ћете се, ако га будете чинили, заволети? Називајте селам једни другима" (Муслим)

Као што је салалаху алејхи ве селем учинео овај поздрав једним од највреднијих дела, па је рекао када је био упитан ' Који је то најбољи Ислам?' "Да гладног нахраниш и да селам називаш и оном кога познајеш и ономе кога не познајеш." (Бухари и Муслим)

Ислам је дошао како би упутио људе на путеве добра и како би их извео из тмина на светло, и из робовања људима у робовање Господару људи, па онај ко буде следио веру

Ислам, и буде то пропратио искреним делима којима задобија Алахово задовољство, Алах ће га Својом вољом упутити на Прави пут. Узвишени Алах каже:

"О следбеници Књиге, дошао вам је Посланик Наш да вам укаже на много шта што ви из Књиге кријете, и преко много чега ће и прећи. А од Алаха вам долази светлост и Књига јасна, којом Алах упућује на путеве спаса оне који настоје стећи задовољство Његово и изводи их, по вољи Својој, из тмина на светло и на прави пут им указује." (Ел-Маида: 15-16)

Доиста је вера Ислам вера свеобухватног спаса (селама), са свим оним што ова реч у свом значењу носи. Рекао је салалаху алејхи ве селем: "Прави муслиман је онај од чијег језика и руку су сигурни други муслимани, а прави мухаџир (исељеник) је онај који одбаци оно што му је Алах забранио". (Бухари и Муслим)

Рекао је и салалаху алејхи ве селем, у хадису којег билежи имам Тирмизи: "Верник је онај од кога су сигурни имеци људи и њихови животи."

ЈЕ ЛИ СЕ ИСЛАМ ШИРИО НАСИЛНО ?

Основна начела Ислама оповргавају овакву потвору, коју изговарају завидници, зато што Алах Узвишени каже:

"Нема присиле у веру, Прави пут се јасно разликује од заблуде! Онај ко не верује у Тагута (ложно божанство), а верује у Алаха, држи се за најчвршћу везу, која се неће прекинути! А Алах све чује и зна!" (Ел-Бекара: 256)

Такође каже:

"Да Господар твој хоће, на Земљи би доиста били сви верници. Па зашто онда ти да нагониш људе да буду верници?" (Јунус: 99)

Такође каже:

"И реци: 'Истина долази од Господара вашег, па ко хоће - нека верује, а ко хоће - нека не верује!' " (Ел-Кехф: 29)

Такође каже:

"А ако они окрену главе - па ти си дужан само да јасно објављујеш." (Ен-Нахл: 82)

Такође каже:

"Ти опомињи, твоје је да опомињеш, ти власти над њима немаш!" (Ел-Гашија: 21-22)

Ајета по овом питању има пуно, зато што је Ислам веровање, а веровање мора бити пропраћено убеђем срца, те није доволјно само изговарање језиком; а то убеђење срца неможе се од човека узети на силу и без његове воље,

јер човек некада изговара језиком нешто у што није убеђен срцем. Зато Узвишени Алах каже:

"Оне који негирају Алаха након што су у Њега веровали, осим ако на то буду приморани, а срце им остане чврсто у вери: оне којима се неверство милило стићи ће срџба Алахова и њих чека патња велика" (Ен-Нахл: 106)

ЈЕ ЛИ СЕ ИСЛАМ ШИРИО СНАГОМ?

У сваком систему мора постојати сила која ће га штитити и која ће контролисати рад по њему као и спроводити казне над оним који га не поштује. Управо ова сила гарантира успостављање система и његов континуитет. Од Османа ибн Афана, Алах био њиме задовољан, преноси се да је рекао: „Заиста Алах сузбија са султаном, оно што се не може сузбити са Кур'аном.” (Биљеки га Резин а ланац преносилаца му је прекинут, а познат је говор Османа, Алах био њиме задовољан)

А значење његовог говора јесте да се неки људи боје учинити неко кривично дело знајући да ће их владар казнити финансијски (овосветском казном), док с друге стране, не боје се чињенице да је то кривично дело забрањено Кур'аном и што за њега следи оносветска казна. И због овога, Алах је овластио владара код подузимања кривичних мера, како би почниоцу злочина онемогућио његово извршавање.

Споменут ћемо један кратак историјски одломак о почецима појаве Ислама... Племенити Посланик Мухамед, салалаху алејхи ве селем, боравио је тринест година у Меки, позивајући свој народ на леп начин, при чему су га утеривали у лаж и узнемиравали, био је мучен и тлачен и чињена му је неправда, њему и онима који су били уз њега. Његов народ је дошао до тог степена да су мучили вернике, па би салалаху алејхи ве селем, пролазио поред њих док су били мучени, и неби могао ништа да учини за њих, осим што би им наређивао да се стрпе. Једном приликом је алејхи салату ве селам прошао покрај Амара ибн Јасира и

његове мајке Сумеје, док су били мучени, па им је рекао салалаху алејхи ве селем: "Стрпите се, о породицо Јасирова, доиста је ваш састанак у Ценету". (Хаким, а веродостојним га оценио шејх Албани)

Чак су ковали план о његовом убиству и ослобађању од онога чemu је он, салалаху алејхи ве селем, позивао, а он неби ништа чинио осим што би молио за њих, говорећи: "Алаху мој, опрости мом народу, они доиста незнaju." (Бухарија и Муслим)

Његов Господар би га учвршћивао неким знацима, како би му олакшао. И други посланици утеривани су у лаж и мучени били; пут позивања у Ислам јесте дуг и напоран пут, зато што је то борба између истине и лажи, између добра и зла. Узвишени Алах каже:

"Ти издржи као што су издржали одлучни посланици и не тражи да им казна што пре дође!" (Ел-Ахкаф: 35)

Устрајао би у позивању племена која би долазила сваке године у Меку, све док једна скупина од становника Медине није поверовала и све док му нису дали присегу да ће га помоћи и бранити, уколико би се преселио код њих, он и они који су с њим веровали.

Отпутовао је у Медину, и за време тих тринест година, које је провео у Меки, кап крви није проливена. Курејшије су запленили његов, и иметак оних који су с њим отпутовали, па он није наредио борбу, осим две године након његовог одласка у Медину, и то након што су се спорови проширили, као и непријатељи и они који су му прижељкивали зло, њему и његовом позивању, па није он био тај који је отпочео борбу. Осврђуји се на чињеницу да су Курејшије са трговинском караваном, пролазили путем

поред Медине идући за Сирију, њихов сукоб је био када је Алахов Посланик, салалаху алејхи ве селем, изашао желећи каравану Курејшија како би им ударио економски ембарго, а то све како би их натерао да престану стајати на пут његовом позивању у веру, да престану одвраћати људе од исте, нападати њега и оне који верују, и како би повратио натраг иметак његових другова који им је одузет у Меки. Међутим, ова каравана под вођством Ебу Суфјана, пре него је прихватио Ислам, успела је да побегне, па када су Курејшије сазнали за то, спремили су се и изашли ван Меке, како би се борили против Мухамеда, салалаху алејхи ве селем, а то је била уједно и прва битка у Исламу, у којој су победили Посланик и његови другови. Каже Узвишени Алах:

"Допушта се одбрана онима које други нападну, зато што им се насиље чини - а Алах је, доиста, моћан да их помогне. Онима који су ни криви ни дужни из завичаја свога прогнани само зато што су говорили: 'Господар наш је Алах!' А да Алах не сузбије неке људе другима, до темеља би били порушени манастири, и цркве, и хавре, а и ћамије, у којима се много спомиње Алахово име. А Алах ће сигурно помоћи оне који Њега помажу - та Алах је, заиста, моћан и сilan. Оне који ће, ако им дамо власт на Земљи, намаз обављати и зекат удељивати и који ће тражити да се чине добра дела, а одвраћати од неваљалих - а Аллаху се на крају све враћа." (Ел-Хаџ: 39-41)

Довољно је знати да те победе које је салалаху алејхи ве селем остварио и тиме понизио Арапски полуоток, кроз период од двадесет и три године, а то је период откад је он послат као Посланик све до његове смрти, број умрлих није прелазио триста седамдесет и пет људи, што од муслимана, што од немуслимана.

Тако исто су поступали и његови другови након њега; освојили су толике градове, лепим понашањем и опхођењем, и позивањем у ову веру на најлепши могући начин, а нису били у погледу њиховог броја и опремљености на степену оних чије су градове освојили.

Говори један од нових муслимана, а зове се Бешир Ахмед Шад: "Питање које ме је мучило, било је то што смо ми Кршћани тврдили да се Ислам ширио сабљом, па сам рекао сам себи, па због чега онда људи прихватају Ислам, а и даље га прихватају, широм света? Због чега на сваком месту има људи који улазе у ову веру свакодневно, без икакве присиле, било које врсте?",¹

Затим да погледамо, је ли Ислам једина вера која наређује својим припадницима да употребе силу како би је проширили и стали у одбрану исте:

Наводи се у Теврату (Старом Завету), у поглављу Пета књига Мојсија (Поновљени Закон) одломак 20 број 10-17:

10 "Ако дођеш пред неки град да би га напао, најпре му понуди мир.

11 Ако прихвати мир и отвори ти врата, цео народ који се нађе у њему нека обавља ропски посао и нека ти служи.

12 Али ако не склопи мир с тобом него зарати с тобом, ти га опколи,

13 и када ти га Господ, твој Бог, преда у руке, тада побиј оштрицом мача све мушкарце који су у њему.

¹ Из дела "Калу анил Ислам" од Имамудина Халила, 295.стр.

14 А жене, децу, стоку и све што се нађе у граду, све што из њега заплениш узми за себе. И једи од свега што си запленио од својих непријатеља које ти даје Господ, твој Бог.

15 Тако учини свим градовима који су далеко од тебе и не убрајају се у градове ових народа.

16 Само у градовима ових народа које ти Господ, твој Бог, даје у наследство немој поштедети живот ничему што дише.

17 Уништи ове народе: Хетеје, Амореје, Хананце, Ферезеје, Јевеје и Јевусеје, као што ти је заповедио Господ, твој Бог."

А од оног што је наведено у Инцилу (Јеванђељу по Матеји) око овог питања, јесте оно што је дошло у 10. одломку цитат број 34- 39:

34 „Немојте да мислите да сам дошао да на земљу донесем мир. Нисам дошао да донесем мир, него мач.

35 Дошао сам да окренем ‘човека против његовог оца, кћер против мајке, снаху против свекрве.

36 Човеку ће његови укућани бити непријатељи.’

37 Ко оца или мајку воли више него мене, није ме достојан. Ко сина или кћер воли више него мене, није ме достојан.

38 Ко не узме свој крст* и не иде за мном, није ме достојан.

39 Ко нађе свој живот, изгубиће га, а ко изгуби свој живот ради мене, наћи ће га.”

Говори Густав у својој књизи „Хадаретул-Ареб,, на страни 127-128: "Кур'ан се није ширио силом, Арапи су остављали

оне које би надвладали слободне да верују у оно што они хоће, па када би се догодило да неки кршћански народ прихвати Ислам и узме арапски језик као свој, то би било због онога што би они видели код њих од праведности, а што нису налазили код њихових пријашњих надређених. Због тога што су у Ислamu видели лакоћу коју нису познавали пре.²

² Ибид, 314. стр.

ЈЕ ЛИ ЦИЉ ИСЛАМСКИХ ОСВАЈАЊА БИО ЖЕЉА ЗА БОГАСТВОМ И РАСКОШНИМ ЖИВОТОМ, И УЖИВАЊЕ У ОНОМЕ ШТО НАРОД ПОСЕДУЈЕ ОД ИМЕТКА?

Онај који не познаје исламско учење, његова основна начела и племените циљеве, може размишљати на овакав начин, и да овако замишља слику, која је изграђена на чистим материјалним погледима.

Кажемо да је Посланику салалаху алејхи ве селем, његов народ нудио све врсте уживања, које су се у народу сматрале највећим ужицима на овом свету, обећавали му испуњење свих његових жеља и извршавање свега што нареди, па ако би хтео вођство, учинили би га вођом, а ако би хтео да се ожени, оженили би га најлепшим женама, а ако би желео иметак, дали би му, а то све под условом да престане са позивањем, које је према њиховом мишљењу, умањивало вредност њихових божанства и умањивало њихово место у друштву. На што би он рекао са свом сигурношћу, а надахнут од Алха: „Ја нисам у стању (нећу) то урадити, као што ни ви не можете узети пламен са Сунца.” (Ес-Силсилету Ес-Сахихату 1/194)

Па да је заиста чезнуо за овосветским добрима и тежио ка ономе чему људи теже, - а то је далеко од истине -, прихватио би оно што му се нудило и искористио ту прилику, јер оно што му је нуђено, јесте нешто највише што се човеку може понудити.

Након његове појаве као Посланика, слао би писма владарима који су живели у његовој околини, позивајући

их у Ислам, а они су и даље могли остати на власти и уживати у свему ономе што су поседовали. Од тих писама јесте и писмо Хераклу, владару Бизантије, у којем је стајало: "У име Алаха, Милостивог, Свемилосног, од Мухамеда, Алаховог Посланика, Хераклу, владару Бизантије. Нека је спас на онога који следи упуту, а затим... Позивам те да прихватиш Ислам, прихвати га, бићеш спашен, прихвати га, Алах ће ти дати две награде. А ако одбијеш, на теби је грех Аријанаца."³ А затим:

"О следбеници Књиге, дођите да се окупимо око речи, и нама и вама заједничке, да никога осим Алаха не обожавамо, да Му ништа не придружујемо, и да једни друге, поред Алаха, боговима не сматрамо!" Па, ако се они окрену, ви реците: "Будите сведоци да смо ми муслимани!" (Али-Имран: 64) (Бухарија и Муслим)

Говори Енес, Алах био њиме задовољан: „Неби било Алаховом Посланику, салалаху алејхи ве селем, затражено нешто на рачун Ислама, а да то није дао - па каже – Дошао му је човек те му је дао стоку између два брда. Вративши се своме народу овај човек је рекао: 'Народе, прихватите Ислам, заиста Мухамед даје, не бојећи се при томе сиромаштва.'"

Говори Енес: "Ако би се човек прихватио Ислама, не жељећи тиме осим овосветска добра, неби прихватио Ислам, а да му он не постане дражи од овог света и свега што је на њему." (Муслим)

³ Аријанци су били скупина Кршћана која је следила свештеника Арија, у негирању да је Месих (Исуса) алејхи селам Бог, и били су због тога тлачени. Па у овом писму Посланик салалаху алејхи ве селем хоће подсетити Херакла, на тлачење те скupине, који су били једнобошки.

Дошао му је једног дана његов пријатељ Омер, па је окружио погледом по његовој соби, и неби видео осим хасуру од палминог лишћа, на коју би Посланик лежао и која би остављала трага на његовом боку, а све што је у кући имао било је прегршт пшенице у посуди, и покрај њега стара похабана мешина окачена на колац. То је све што је поседовао Алахов Посланик, и то када је половина Арапа била уз њега. Па када је то видео Омер, није се могао суздржати а да не заплаче, па га је Алахов Посланик, салалаху алејхи ве селем упитао: 'Шта те је заплакало Омере?' Па је одговорио: 'А како да не плачем кад краљеви и владари уживају у овом свету и његовим благодатима, а Посланик, салалаху алејхи ве селем, не поседује осим ово што видим, па му је рекао Посланик, салалаху алејхи ве селем: "Зар ниси задовољан да њима припадне овај свет а нама будући ?!" (Бухарија и Муслим)

Да видимо шта је то Алахов Посланик, салалаху алејхи ве селем, оставило од овосветских добара, након његове смрти. Говори Амр ибн Харис, Алах био њиме задовољан: "Није оставило Алахов Посланик, салалаху алејхи ве селем, након његове смрти, дирхем нити динар, роба нити робињу, ништа није оставило, осим своју мазгу Бејда, његово оружје и нешто земље које је оставило као милостињу." (Бухарија)

Већ напротив, преселио је Алахов Посланик, салалаху алејхи ве селем, а његов панцир је био дат као залог једном јевреју за 30 прегршта пшенице. (Бухарија и Муслим)

Па где је то љубав за овим светом и жеља за богаством!!!

Омеру ибн Хатабу, Алах био њиме задовољан, другом по реду намесника Посланика, салалаху алејхи ве селем, а у чијој је владавини толико тога освојено, крчао би стомак од глади па би изговарао његову познату изреку: "Крчао или

не крчао, тако ми Алаха, нећеш се заситити, све док се не засите сви муслимани!!!!" (Спомиње га Ибн Џевзи у историјату Омера)

За време борбе на Ухуду, рекао је Посланик, салалаху алејхи ве селем: "Пођите ка Ценету, који је колико небеса и Земља." Па га је чуо Умејр ибн Хумам, Алах био задовољан њиме, и рекао: "Ценет колико је небеса и Земља!?" Посланик одговори: "Да." Умејр изговори ријечи чуђења а Алахов Посланик га упита: "Шта те је навело да изговориш те речи?" Па му је одговорио: "Ништа друго, о Алахов Посланиче, осим жеља да будем од његових становника." Па му је Посланик рекао: "Ти си од његових становника."

Умејр извади датуле из торбице (у којој су се чувале стреле) и поче их јести, а затим рече: "Ако будем живео толико да поједем ове моје датуле, онда је то заиста предуг живот." Па је бацио оно датула што је са собом имао, а затим отишао у борбу, све док није убијен. " (Муслим)

Прва освајања муслимана која су постигли, била су довољна за њихов угодан живот, као и живот оних после њих, али они нису ту стали, јер оно што их је водило ка тим освајањима, јесте позивање у Алахову веру и достављање исте свим људима, а не преузимање добара и богастава оних земаља које су освајали.

Од чињеница које јасно указују на то да циљ ових освајања и борби, није била похлепност за иметком, јесте и та да су они народу на који би наилазили, давали избор између тога да прихвате Ислам и њима припада све што припада и муслиманима а имају обавезе као и сви други муслимани, и да одбију и у том случају дају главарину, а то би био мали исход зауврат заштите коју би њима пружала

муслиманска држава, као и уживање у њеним општим добрима, и поред тога они неби имали другу обавезу. Имајући у виду да је обавеза муслимана да годишње дају зекат, а то би износило многоструко више од онога што би ови давали. А ако би и то одбили, дошло би до борбе, а с циљем достављања Алахове вере, јер можда постоје они који ако би упознали Ислам и спознали његове циљеве, прихватили би га, па постаје обавезна борба против оних који стају на пут достављању ове вере људима.

Највећи војсковођа у Ислamu Халид ибн Велид, Алах био њиме задовољан, а који није ниједном био поражен, ни пре ни после његовог прихватања Ислама, преселио је а није поседовао од овосветских добара, осим коња, сабље и слуге, па где је та похлепност за овим светом и жеља за прохтевима и богаством?!!!

Оно што такође доказује да је циљ оних првих бораца на Алаховом путу, био ширење вере, јесте и оно што преноси Шедад ибн Хади, Алах био њиме задовољан, где спомиње: "Да је човек од бедуина дошао и поверовао у Посланика, салалаху алејхи ве селем, а затим рекао: 'Хоћу да учиним хиџру с тобом', па је Посланик опоручио неким својим друговима да се за то побрину. Десиле су се борбе и муслимани су заробили нешто од ратног плена, па је то Посланик поделио међу своје другове и дао овом бедуину, на што му је он рекао: 'Шта је ово?' Па је рекао салалаху алејхи ве селем: 'Оно што ти припада.' А бедуин му рече: 'Нисам ти ради овога дао присегу, већ сам те следио како бих овде био погођен стрелом – па је показао руком на своје грло –, па да умрем и уђем у Ценет.' Рекао је салалаху алејхи ве селем: 'Ако будеш искрен с Алахом, Алах ће бити искрен с тобом.' Прошло је мало времена а затим су навалили на непријатеље, па су дошли Посланику,

салалаху алејхи ве селем, носећи га, а стрела га је погодила баш онамо где је руком показао. Упитао је салалаху алејхи ве селем: 'Је ли то он?' Рекоше: 'Да.' А затим рече: 'Био је искрен са Алахом, и Алах је са њим.' Потом је умотан у ограђач Посланика, салалаху алејхи ве селем, након чега му је клањата ценаза. Од онога што је Посланик рекао у намазу, било је: 'Алаху мој, ово је твој роб, изашао је чинећи хиџру на Твом путу па је убијен као шехид, а ја сам сведок тога.' (Несаи у Сахиху Ет-Тергибу вет-Терхибу)

Књиге исламске историје препуне су оваквих примера, који указују на то колико су први муслимани били далеко од овог света, чији је циљ и био оно чиме су у ствари и били окупирани, а то је позивање у Алахову веру и њено достављање свим људима, у нади да ће достићи награду коју је обећао салалаху алејхи ве селем, у својим речима: "Да Алах упути твојим себебом једног човека, боље ти је од црвених дева (а што је био највреднији иметак код Арапа)." (Бухарија и Муслим)

И не само то, већ су и многи уласком у Ислам, ризиковали свој иметак, власт и углед, било због тога што би се њихова породица одрекла њих, или због њихове заокупљености позивањем у веру које би им постало најбитнија ствар. Па ћемо наћи у једној од битака, цењеног друга Алаховог Посланика, Ну'мана ибн Мукрина ел-Музенија, пре самог почетка битке, како каже: "Алаху мој, учини славном Твоју веру и дај победу Твојим робовима, и учини Ну'мана првим који ће данас умрети, и молим Те да ме обрадујеш данас победом која ће прославити Ислам. Реците амин, Алах вам се смиловао." Па има ли у овоме тражења овосветских добара?

Да послушамо шта су рекли изасланици Мукавкаса када су се вратили од Амр ибн Аса, приликом освајања тврђава Бабилона: "Видели смо народ, који више воли понизност од уздизања, нико од њих нема вољу за овим светом, седе на земљи, а њихов владар као да је један од њих; неможеш разликовати старог од младог, нити угледног човека од роба..."

О овоме говори Томас Карлил у својој књизи о херојима, као одговор на то да се Ислам ширео сабљом и силом: "Говоре, да нема сабље, вера се неби проширила, али, шта је то што је ојачало сабљу? То је снага ове вере, и то што је она истина и ново размишљање, које у самом почетку бива у глави једног човека, који буде јединка у односу на читав свет, па када би ова јединка узела сабљу и супротставила се свету (штитећи своја права), неби била на губитку. Сматрам уопштено да се истина сама шири, на било који начин, сходно ситуацији, или можда нисте увидели да кршћанство није презало од употребе сабље, а довољан доказ за то је оно што је урадио Карло Велики са саксонским племенима. И није ми битно је ли се истина ширила сабљом, језиком или било којим другим средством, пустимо да владари шире истину говорништвом, новинарством или ватром, пустимо је да се бори својим ногама и рукама, ноктима својим, јер она неће бити поражена, осим ако заслужује да буде. ,,"

ОСНОВЕ ИСЛАМА ОДБАЦУЈУ ГРУБОСТ И ВАРВАРСТВО

Вера Ислам је вера милости, благости и разумевања, која позива остављању крутости и грубости и позива да се следи Посланик Ислама, за којег је Узвишени Алах рекао:

"С Алахом милошћу ти си благ према њима; а да си груб и тврда срца био, разбежали би се из твоје близине." (Али-Имран: 159)

Учење Ислама подстиче на смилост, благост и разумевање, спрам сваког слабашника и јадника. Каже салалаху алејхи ве селем: "Алах је милостив према онима који су милостиви, смилујте се онима који су на Земљи, смиловаће вам се Онај на небесима." (Тирмизи, хадис је веродостојан)

И не само то, већ Ислам сматра да и животињама припада велики удио ове смилости, па због милости према овим бићима, опроштено је једном човеку и уведен је у Ценет. Каже салалаху алејхи ве селем: "Један човек је идући путем ожеднио, па је нашао бунар, спустио се у њега и напио се, а затим изашао. Потом је угледао пса који је због велике жеђи јeo прашину, па је рекао: 'Овог пса је задесило исто што и мене.' Вратио се у бунар, напунио своју обућу водом, коју је држао у устима, док се попео, а затим напојио пса. Алах му је био захвалан на томе и опростио му. Рекоше асхаби: "О Алахов Посланиче, зар имамо награду и у опхођењу према животињама?" Па је одговорио: "У свему што има живу јетру, има награда." (Бухарија)

С друге стране, једна жена је заслужила Алахову срџбу и ушла у Ватру, зато што је патила и није се смиловала, нити је повела рачуна о својој мачки. Рекао је салалаху алејхи ве селем: "Жена је ушла у Ватру због своје мачке, затворила је док није умрла; нити је хранила нити појила, нити је пустила да једе оно што нађе на земљи од хране." (Бухарија и Муслим)

Племенитих посланичких смерница, које позивају добочинству и благости према животињама, има много, па ако је исламско опхођење према животињама овакво, шта мислиш о његовом односу према човеку којег је Алах почастио и дао му предност у односу на сва друга створења.

ПРАВИЛА РАТОВАЊА У ИСЛАМУ И ОПХОЂЕЊЕ ПРЕМА НАПАДАЧИМА ПОЈАШЊАВАЈУ ПРАВЕДНОСТ ИСЛАМА И ПРЕЗИРАЊЕ НЕПРАВДЕ

Борба у Исламу није прохтев у прсима муслимана, а доказ за то је њихово истицање у многим знаностима, попут математике, медицине, астрономије, изградњи бродова и велелепних кућа и другим областима. Зато нису придавали велику пажњу ратним помагалима и њиховом усавршавању, што то је погрешно без имало сумње, јер они иако у себи носе људска и пријатељска осећања, није их то смело одвратити од ратних помагала, већ су требали имати на уму размишљање њихових непријатеља који су имали зле планове у својим главама са циљем нереда на земљи.

Значење тероризма (застрашивања) је споменуто у Кур'ану у говору Алха Узвишеног:

"И против њих припремите колико год можете снаге и коња за бој, да бисте тиме заплашили Алахове и ваше непријатеље." (Ел-Енфал: 60)

И било је прече да се заштите снажним оружјем којим ће постићи значење застрашивања других, споменутог у Племенитом Кур'ану, како они неби нападали праведне и под уговором. И то је застрашивање (тероризам) којем није за циљ нападање штићеника и оних с којима је склопљен уговор, нити жеља за убијањем и уживање у гледању патње болесника нити слушање јаука рањених као ни унеказивање мртвих и уживање у мучењу заробљеника. Војсковођа Салахудин би лечио заробљенике, обилазио би

их и појио и плакао би због неких ретких случајева који би се дододили ненамерно. Рат код муслимана није уживање због рањеника који се грцају и пате, већ с циљем заустављања неправде и ширења правде и сигурности у заједници. С тиме да је основа у опходењу према другим народима у Исламу склапање мировних уговора, Ислам је прописао борбу и наредио је, али након што се уради све могуће од путева ка миру, и то у пет ситуација, а то су:

1. Код одбране свог живота, породице, места у којем човек живи, јер је Алах Узвишени рекао:

"И борите се на Алхову путу против оних који се боре против вас, али не прелазите границе. Заиста Алх не воли оне који прекорачају границе." (Ел-Бекара: 190)

2. Код отклањања неправде од оних којима се неправда чини и код помагања потлачених, а то је управо оно што борбу у Исламу чини хуманом. Узвишени Алх каже:

"Шта је с вама, па се не борите на Алховом путу за немоћне, мушкарце, жене и децу који говоре: "Господару наш, избави нас из овога града чији су становници насиљници, одреди нам од Себе заштитника и дај нам од Себе помагача!" (Ен-Ниса: 75)

3. Код кршења уговора и неиспуњавања истих. Каже Узвишени Алх:

"А ако прекрше заклетве своје после закључења уговора с њима, и ако веру вашу буду вређали, онда се борите против коловођа безверства - за њих доиста не постоје заклетве - да би се окнули. Зар се нећете борити против људи који су заклетве своје прекршили и настојали протерати Посланика и први вас напали? Зар их се бојите? Прече је да се Алха бојите ако сте верници." (Ет-Тевба: 13)

4. Као одгојна мера за насиљничку скупину која је устала против муслиманске заједнице, као оне које одбија правду и помирење. Каже Узвишени Алах:

"Ако се две скупине верника сукобе, измирите их; а ако једна од њих ипак учини насиље другој, онда се борите против оне која је учинила насиље све док се Алховим прописима не приклони, онда их непристрасно измирите и будите праведни; Алах, заиста, праведне воли." (Ел-Хуџурат: 9)

5. Код одбране вере и њене заштите од беспосличара који је омаловажавају, као и борбе против оних који стоје на пут достављању Алховог закона људима, и оних који муче вернике или их одбијају од тога, због тога што је то светско позивање, и не ограничава се само на одређени народ, већ свако има право чути за њега и упознати се с њим и са оним што оно садржи у себи од добра и праведности међу свим људима, а након тога да одлучи, хоће ли прихватити Ислам.

А што се тиче ратова с циљем проширивања своје територије и окупирања туђе и успостављање својих власти како би се преузело народно богаство, или осветничких ратова који имају за циљ уништавање и рушење, или ратова којима је циљ показивање снаге и уздизање своје надмоћности, све је то Ислам забранио, зато што је борба у Исламу Алху ради и ради уздизања Његове речи, а није ради личних прохтева и похлепности за овосветским добрима. Каже Узвишени:

"И не будите као они који су, да се покажу свету, надмено из града свога изашли." (Ел-ЕНФАЛ: 47)

НАЧЕЛА БОРБЕ У ИСЛАМУ

С тим да је Ислам дозволио борбу, када за то има потребе, она има неких својих принципа и правила:

Рекао је салалаху алејхи ве селем: "Борите се са Алаховим именом на Његовом путу, борите се против оних који не верују у Алаха, борите се али немојте варати и немојте кршити уговоре нити масакрирати тела, нити убити дете." (Муслим)

Говорио би Ебу Бекр Ес-Сидик, Алах био њиме задовољан, први намесник Посланика, салалаху алејхи ве селем, својим војсковођама када би их слао у борбу: "Опоручујем вам десет ствари, па их запамтите од мене: Немојте бити издајце и немојте варати, не кршите уговоре, немојте унеказивати мртве, не убијајте мало дете, старца нити жену, не уништавајте и не палите палме, немојте сећи плодно дрво, не колјите овцу, краву нити камилу, осим оно што ћете појести, и пролазићете поред народа који су себе посветили самостанима (храмовима), па их оставите и оно чему су се посветили." (Табери, 3/226)

ЗАРОБЉЕНИЦИ У ИСЛАМУ

Није дозвољено да се муче, понижавају, да се тероришу, да се унеказују, а нити да се пате тиме што ће се изгладњавати и остављати без воде, све до њихове смрти. Рекао је Узвишени Алах:

"И храну су давали мада су је и сами желели, сиромаху, сирочету и заробљенику. Ми вас само зарад Алахова лица хранимо, од вас ни признања ни захвалности не тражимо!"
(Ел-Инсан: 8-9)

Већ ће се опходити племенито према њима, с благошћу и самилошћу. Говори Ебу Азиз ибн Умејр, брат Мус'аба ибн Умејра: "Био сам заробљеник у бици на Бедру, па би Посланик, салалаху алејхи ве селем, говорио: 'Лепо се опходите према заробљеницима!' Ја сам био код једне скупине Енсарија, па када би пришли да ручају или вечерају, јели би хурме, а мене би хранили пшеницом, због опоруке Посланика, салалаху алејхи ве селем." (Таберани у Му'џемул-Кебиру 18/410)

Подстицао је друге и био је за то да се заробљеницима пружи слобода. Рекао је Алахов Посланик, салалаху алејхи ве селем: "Ослободите заробљеника, нахраните гладног, посетите болесног." (Бухари)

СТАЊЕ ПОРАЖЕНИКА

Нема напада на њихову част, нити одузимања њиховог иметка, нити омаловажавања њихове части, као ни њиховог понижавања, нити уништавања њихових домова, нити освете... само рад на њиховом поправљању, наређивање на добро а одвраћање од зла и успостављање правде.

Узвишени Алах каже:

"Оне који ће, ако им дамо власт на Земљи, намаз обављати и зекат удељивати и који ће тражити да се чине добра дела, а одвраћати од неваљалих - а Аллаху се на крају све враћа." (Ел-Хаџ: 41)

Они су слободни да поступају сходно својим убеђењима, без да се на њих врши притисак, који би утицао на њихово деловање спрам њиховог верског убеђења, па се неће рушити њихове цркве, нити ломити њихови крстови.

Најбољи доказ за то јесте обећање, дато становницима Палестине, од стране Омера ибн Хатаба, Алах био њиме задовољан, на дан када је ушао у њу као победник, у којем каже:

"У име Аллаха, Милостивог, Свемилосног. Ово је обећање које је дато становницима Палестине, од стране Аллаховог роба, Омера ибн Хатаба: Даје им се сигурност њихових живота, иметака, цркава и крстова... Нико од њих неће на силу излазити из своје вере нити ће иком од њих бити нанета неправда..."

Па је ли историја икада била сведок овакве племенитости, праведности и међусобног опраштања, од стране оних који су победили, према онима који су поражени ?!

С тим што је он, Алах њиме био задовољан, био у могућности, да условљава толико тога од њих, али реч је о праведности и спровођењу Алховог закона на све људе.

Они су слободни у пићу и јелу и ономе што им њихова вера дозвољава од тога, па се неби убијале свиње, нити би алкохол био просипан, као што би били слободни да поступају по њиховим убеђењима, код неких грађанских питања, попут склапања брака, развода и економских питања.

СТАЊЕ НЕМУСЛИМАНА У ИСЛАМСКОЈ ДРЖАВИ

Они немуслмани, с којима је склопљен уговор, њима се не чини неправда, нити им се умањује од њихових права, нити се лоше опходи према њима. Каже Узвишени Алах:

"Алах вам не забрањује да чините добро и да будете праведни према онима који не ратују против вас због вере и који вас из завичаја вашег не изгоне - Алах, заиста, воли оне који су праведни." (Ел-Мумтхина: 8)

А рекао је Посланик, салалаху алејхи ве селем,: "Ономе ко учини какву неправду оном с којим је склопљен уговор, или му какво право одузме, или га оптерети нечим преко његових могућности, или узме од њега нешто без његове воље, ја ћу бити противник на Судњем Дану." (Ебу Давуд, 445)

Већ напротив, према њима се лепо опходи, жели им се добро и труди се да им се пружи оно што им може користити. Од Енеса, Алах њиме био задовољан, се преноси: 'Да је један младић јевреј служио Посланика, салалаху алејхи ве селем, па се једне прилике разболео, па Посланик, салалаху алејхи ве селем, рече својим друговима: 'Хајде да га обиђемо', и дођоше му. Његов отац му беше крај узглавља. Посланик, салалаху алејхи ве селем, рече младићу: 'Реци Ла илахе илалах, како бих се могао залагати за тебе на Судњем Дану'. Младић стаде гледати свога оца, који му рече: 'Послушај шта ти каже Ебу Касим.' А затим рече: 'Сведочим да нема Бога који заслужује да Му се чини ибадет, осим Аллаха, и сведочим да је Мухамед Аллахов Посланик!' Посланик, салалаху

алејхи ве селем потом рече: 'Хвала Аллаху који га је сачувао цехенемске ватре.' (Ибн Хибан, 296)

Преноси се од Абдулаха ибн Амра, да је једне прилике његова породица заклала за њега овцу , па када је дошао кућни упитао је: "Јесте ли понели нешто (од овце) нашем комшији јевреју, јесте ли понели нешто нашем комшији јевреју? Чуо сам Посланика, салалаху алејхи ве селем, да је рекао: "Толико ми је Џибрил опоручивао у погледу права комшије, да сам помислио да ће му припасти део наследства." (Тирмизи, 1943)

НАЧЕЛА ИСЛАМА ПОЗИВАЈУ У МИР КОЈИ ЈЕ ПРАВЕДАН И КОЈИ СЕ СПРОВОДИ НА СВЕ

1. Битност човековог живота. Он је у Исламу вредан, значајан, има своје место, и због тога је прописана одмазда, па је наређено да се убица убије (онај који намерно убије), док је за убиство грешком прописана крварина, а то је одређена свата новца коју издваја породица убице, и она није вредност убијеног, већ се даје као накнада у замену за штету која је нанета породици убијеног. А постоји и кефарет, а он је ослабађање роба, па уколико се не нађе, онда пост два месеца узастопно, а ако ни то неможе, онда ће нахранити 60 сиромаха. Овај кефарет јесте чин којим се човек приближава Алаху, у нади да ће му Он опростити овај грех који се десио без намере. Све ово ради очувања људског живота, и како би живот појединца био сачуван од поигравања, и како би се спречиле покварене душе од извршавања убиства, јер онај који зна да ће бити убијен ако убије неког, оканио би се тога и његово зло би тиме престало, а да казна за убиство није одмазда, неби дошло ни до сустезања од овог злодјела. Тако је и са осталим казнама које су у Исламу прецизиране, које постоје ради сузбијања и уклањања, и нису постављене осим са циљем да се живот човека заштити и да се заштите његова права . Каже Узвишени Алах:

"У одмазди вам је живот, о разумом обдарени, да бисте се Алаха бојали." (Ел-Бекара: 179)

И Ислам се не зауставља само на овој овосветској казни, већ опомиње и казном на оном свету, која се огледа у

Алаховој срџби према убици и болној патњи. Каже Узвишени:

"А ко хотимично убије верника, казна му је пакао, у којем ће вечно остати! Њему следи и гнев Алахов и проклетство, и њему је казну велику припремио!" (Ен-Ниса: 93)

2. Ислам гледа на људе с једнакошћу, они су једнаки у свом настајању и једнаки у развијању, били мушкарци или жене. Каже Узвишени Алах:

"О људи, бојте се Господара свога, Који вас је створио од једне особе, од које је њен пар створио, а од њих двоје многе мушкарце и жене расијао! Бојте се Алхаха, Чијим именом једни друге молите, и чувајте родбинске везе! Алах доиста над вама бди!" (Ен-Ниса: 1)

Рекао је Посланик, салалаху алејхи ве селем: "Људи су синови Адемови, а Адем је створен од земље." (Ахмед)

И на основу ове једнакости коју Ислам заговара, у исламском закону сви људи су једнаки у погледу слободе. Омер ибн Хатаб је још пре 14 столећа изрекао следећи стих, у којем стоји: "Када сте то од људи начинили робове, а њихове мајке су их рађале слободнима." (Животопис Омера од Ибнул-Џевзија)

3. Једнакост извора вера, јер је свака вера у својој основи од Алхаха, све од Адема алејхиселам па до печата свих веровесника и посланика Мухамеда алејхи салату ве селам. Вера свих посланика је једна а то је монотеизам тј. обожавање једино Алхаха у складу са оним што је прописао и књигама које је објавио. Каже Узвишени Алах:

"Он вам прописује у вери исто оно што је прописао Нуху и оно што објављујемо теби, и оно што смо наредили

Ибрахиму и Мусау и Исау: "Праву веру исповедајте и у томе се не подвајајте!" (Еш-Шура: 13)

Такође каже:

"Ми објављујемо теби као што смо објављивали Нуху и веровесницима после њега, објављивали смо Ибрахиму, и Исмаилу и Исхаку и Јакубу и унуцима, и Исау, и Ејубу, и Јунусу, и Харуну, и Сулејману, а Давуду смо дали Зебур", и (послали смо) посланике о којима смо ти пре казивали и посланике о којима ти нисмо казивали. А Алх је сигурно с Мусаом разговарао." (Послали смо) посланике који су радосне вести и опомене доносили, да људи после посланика не би никаквог оправдања пред Алахом имали. А Алх је Силан и Мудар." (Ен-Ниса: 163-165)

Исламски закон заговора пут који поништава расизам, покућено странчарство, одбацује било какву расправу, међусобну мржњу и нетрпељивост међу људима, тиме што је веровање у посланике и претходне небеске књиге, учинио од основних верских принципа. Каже Узвишени Алх:

"Речите: "Ми верујемо у Алха и у оно што се објављује нама, и у оно што је објављено Ибрахиму, и Исмаилу, и Исхаку, и Јакубу, и унуцима, и у оно што је дато Мусау и Исау, и у оно што је дато веровесницима од Господара њихова; ми не правимо никакве разлике међу њима и ми се Њему предајемо." (Ел-Бекара: 136)

Па ћемо наћи да Кур'ан гледа на Мусаа алејхи селам, с којим је Он разговарао, као на угледника и близког Алеху, па Каже Узвишени:

"О верници, не будите као они који су Мусаа узнемиравали, па га је Алах ослободио онога што су говорили, и он код Алаха углед ужива." (Ел-Ахзаб: 69)

Кур'ан гледа на Теврат који је њему објављен, као на упуту и светлост, па каже Узвишени Алах:

"Ми смо објавили Теврат, у коме је упутство и светло. По њему су јеврејима судили веровесници, који су били Алаху послушни и честити људи, и учени, од којих је тражено да чувају Алахову књигу, и они су над њом бдели. Зато се, кад будете судили, не бојте људи, већ се бојте Мене, и не замењујте речи Моје за нешто мало вреди! А они што не суде према оном што је Алах објавио, они су прави неверници." (Ел-Маида: 44)

На Израелићане, народ Мусаа алејхи селам, гледа као на племенит народ, који је био одликован у то време у односу на друге народе. Каже Узвишени Алах:

"О синови Исраилови, сетите се благодати Моје коју сам вам даровао, и тога што сам вас над другим људима био одликовао." (Ел-Бекара: 122)

Такођер на Исаа алејхи селам, Кур'ан гледа као на племенитог посланика, и да је он Алахова реч, коју је Он ставио у Мерјем (А Алахова реч значи да је он створен Алаховом наредбом, која гласи 'Буди' и није створен онако како то бива на Земљи, а што је познато код процеса стварања човека), и да је он дух од Њега (Ово свакако не значи да је он део од Алаха, који је изашао и одвојио се од Његовог бића, већ само да је од Њега, Слављен и Узвишен нека је Он). Као што Узвишени Каже:

"И потчинио вам је оно што је на небесима и на Земљи, све је од Њега! То су, заиста, знаци за људе који размишљају." (Ел-Џасија: 13)

Такође каже:

"Од Алха је свака благодат коју уживате." (Ен-Нахл: 53)

Каже Узвишени Алах:

'И када мелеци рекоше: "Мерјема, Алах те радује сином који је Речју од Њега створен, чије је име Месих, Иса, син Мерјемин, угледан и на овом и на другом свету и један од Алаху блиских! Он ће говорити људима и у колевци, и као одрастао и један од добрих!" (Али-Имран: 45-46)

Гледа на девицу Мерјем алејха селам, као на искрену, на ону која је увек истину говорила, па каже Узвишени:

"Месих, син Мерјемин, само је посланик - и пре њега су долазили и одлазили посланици - а мајка његова је увек истину говорила; и обоје су храну јели. Погледај како им Ми износимо јасне доказе, и погледај, затим, њих како се одмећу." (Ел-Мајда: 75)

На Инцил, Кур'ан гледа као и на Теврат, да је он упута и светлост, па каже Узвишени Алах:

"После њих смо Исаа, сина Мерјемина, послали, који је признавао Теврат пре њега објављен, а њему смо дали Инцил, у коме је било упутство и светло, и да потврди Теврат, пре њега објављен, у коме је, такође, било упутство и поука онима који су се Алха бојали." (Ел-Мајда: 46)

На оне који су били верници од следбеника Исаа алејхи селама, гледа као на милостив, благ народ, па каже:

"Затим смо, после њих, једног за другим посланике слали Наше, док нисмо Исаа, сина Мерјемина, послали, којем смо Инцил дали, а у срца следбеника његових благост смо и самилост улили, док су монаштво они сами, као новотарију увели - Ми им га нисмо прописали у жељи да се стекне Алахово задовољство; али они о њему (Инцилу) не воде бригу онако како би требало, па ћемо оне међу њима који буду исправно веровали наградити, а многи су од њих неверници." (Ел-Хадид: 27)

Сходно свему овоме, обавеза је сваког муслимана, да верује у све посланике, као и да верује у књиге које су им од Аллаха објављене. Каже Узвишени Аллах:

"Они који у Аллаха и посланике Његове не верују и желе између Аллаха и посланика Његових (у веровању) направити разлику те говоре: "У неке верујемо, а у неке не верујемо", и желе између тога (двога) изнаћи пут неки, они су збилаја прави неверници, а Ми смо неверницима припремили срамну патњу." (Ен-Ниса: 150-151)

Као што му је обавеза да поштује, уздиже и вреднује сваки закон и правац који су они зацртали свом народу, и да воли и сматра браћом и пријатељима све оне који су потврђивали њихову искреност и веровали у њих, прије појаве Посланика Мухамеда салалаху алејхи ве селем.

Каже Узвишени Аллах:

"Господару наш, опрости нама и браћи нашој која су нас у вери претекла" (Ел-Хашр: 10)

А доласком Посланика салалаху алејхи ве селем, печатом свих веровесника, престала је и долазити објава са небеса, због речи Узвишеног Аллаха:

"Мухамед није отац ниједном од ваших људи, него је Алахов посланик и последњи веровесник - а Алах све добро зна." (Ел-Ахзаб: 40)

И оно што му је објављено (Посланику Мухамеду салалаху алејхи ве селем) од верозакона дерогирало је све оне верозаконе који су били пре њега, а ова дерогација подразумева рад по његовом салалаху алејхи ве селем верозакону и остављање свега другог, а не значи негирање тих небеских верозакона, већ да се верујући у њих, не ради по њима. Каже Узвишени:

"А онај ко жели неку другу веру осим Ислама, неће му бити примљена, и он ће на другом свету бити међу губитницима." (Али-Имран: 85)

Исламски верозакон захтева од припадника осталих небеских књига исто оно што захтева и од муслимана, а то је веровање у све посланике који су од Алана послати, као и у све књиге које су им објављене. Каже Узвишени Алах:

"Па, ако они буду веровали у оно у што ви верујете, на Правом су путу; а ако главе окрену, они су онда далеко од Правог пута и Алах ће те сигурно од њих заштитити, јер Он све чује и зна." (Ел-Бекара: 137)

Исламски верозакон је у случају разилажења чист од сваког онога ко се супротставља и пркоси. Каже Узвишени Алах:

"Тебе се ништа не тичу они који су веру своју раскомадали и у странке се поделили, Алах ће се за њих побринути. Он ће их о ономе што су радили обавестити. Ко уради добро дело, бит ће десетоструко награђен; а ко уради лоше дело, бит ће само према заслуги кажњен, и неће му се учинити

неправда. Реци: "Мене је Господар мој на прави пут упутио, у праву веру, веру Ибрахима правоверника, а он није био идолопоклоник." (Ел-Ен'ам: 159-161)

Правац којег исламски верозакон заговара код позивања припадника других вера, јесте продуктивни дијалог који ће људе окупити око исправне стазе и позива људе у лијепо понашање, којег је Аллах наредио. Каже Узвишени Аллах:

Реци: "О следбеници Књиге, дођите да се окупимо око речи, и нама и вама заједничке, да никога осим Аллаха не обожавамо, да Му ништа не придржујемо, и да једни друге, поред Аллаха, боговима не сматрамо!" Па, ако се они окрену, ви реците: "Будите сведоци да смо ми муслимани!" (Али-Имран: 64)

Такође ће се поштовати светиње других и неће се врећати, а то због њиховог убеђења и онога чему се они приписују, због говора Узвишеног који каже:

"Не грдите оне којима се они, поред Аллаха, клањају, да не би и они, неправедно и не мислећи шта говоре, Аллаха грдили." (Ел-Ен'ам: 108)

Тражи се од следбеника Ислама да са другима расправља и разговара на најлепши могући начин, због говора Аллаха Узвишеног који каже:

"И са следбеницима Књиге расправљајте на најлепши начин -не са онима међу њима који су неправедни- и реците: 'Ми верујемо у оно што се објављује нама и у оно што је објављено вама, а наш Бог и ваш Бог-један је и Њему смо ми предани!' (Ел-Анкебут: 46)

Каже Узвишени Аллах:

"На пут Господара свога мудро и лепим саветом позивај, и с њима на најлепши начин расправљај!" (Ен-Нахл: 125)

Утеривање људи у Ислам на силу, није од правца позивања у Ислам, како смо и пре споменули, због говора Узвишеног који каже:

"Нема присиле у веру, Прави пут се јасно разликује од заблуде!" (Ел-Бекара: 256)

А то зато јер је исламски правац представљање Ислама немуслиманима без обавезивања или присиљавања, што у Исламу подразумева упуту указивања на Прави пут, а не упуту прихваташа јер је она у Алаховим рукама⁴, Слављен нека је и Узвишен. Каже Узвишени Алах:

"И реци: 'Истина долази од Господара вашег, па ко хоће - нека верује, а ко хоће - нека не верује!' Ми смо неверницима припремили Ватру чији ће их пламен са свих страна обухватити; ако замоле помоћ, помоћи ће им се текућином попут растопљене ковине која ће лица испећи. Ужасна ли пића и грозна ли боравишта!" (Ел-Кехф: 29)

А Ислам је праведан у свакој ствари, чак и када се ради о припадницима друге вере. Каже Узвишени Алах:

"И наређено ми је да вам праведно судим; Алах је и наш и ваш Господар, нама наша, а вама ваша дела; нема потребе да једни другима доказе износимо; Алах ће нас све сабрати, и Њему ће се сви вратити." (Еш-Шура: 15)

⁴ На нама је да друге позовемо и укажемо на Прави пут, а да ли ће они то прихватити, није на нама, већ је то Алахова милост коју дарује ономе коме Он хоће. (ОП.ПРЕВ.)

4. Ислам подстиче на продуктивно међусобно потпомагање, које свима доноси добро и тежи ка томе да обезбеди све оно што је корисно људима. Каже Узвишени Алах:

"Једни другима помажите у доброчинству и богобојазности, а не суделујте у греху и непријатељству; и бојте се Алаха јер Алах страшно кажњава." (Ел-Маида: 2)

Од Абдулах ибн Омера, Алах био њиме задовољан, се преноси да је човек дошао Посланику салалаху алејхи ве селем, и упитао га: "О Алаков Посланиче, који су људи најдражи Алаху и која су то дела најдражи Алаку? Па му је Посланик салалаху алејхи ве селем, одговорио: 'Алаху најдражи људи су они који другим људима највише користе, а најдражи дела су Му да обрадујеш муслимана или да отклониш од њега какву тегобу, или да га ослободиш дуга или да отклониш глад од њега. Да будем у помоћи своме брату у вери, драже ми је него да будем у и'тикафу (боравим) у овом месциду (мисли на Послаников месцид) месец дана, а ко сузбије своју срџбу Алах ће му прекрити срамоту, а ко се сустегне онда кад може да узврати, Алах ће његово срце испунити надом на Судњем дану, а ко буде са својим братом све док му не испуни његову потребу, Алах ће му стопе учврстити на Дан када ће многи бити нестабилни.' (Билежи га Таберани у Му'џемул-Кебиру а веродостојним га оценио шејх Албани)

Ислам је подuzeо све мере како би дошао до овог циља, а од тих мера су следеће:

- Подстицање на међусобно упознавање између народа спрам исправног пута који је саграђен на једнобоштву и признавању свих посланика и објава, због говора Узвишеног који каже:

"О људи, Ми смо вас од мушкарца и жене створили и племенима и народима вас учинили да бисте се упознали. Најугледнији од вас код Алха је онај који Га се највише боји." (Ел-Хуџурат: 13)

- Подстицање на прижељкивање добра другима.

Од Ебу Хурејре, Алах био њиме задовољан, се преноси да је рекао: 'Рекао је Алхов Посланик салалаху алејхи ве селем: 'Ко ће прихватити од мене ово што ћу рећи и радити по томе, или пак подучити другога који ће по томе радити?' Каже Ебу Хурејре даље: Па рекох: 'Ја ћу, о Алхов Посланиче.' Па ме узе за руку и наброја пет ствари рекавши: 'Чувај се забрањених ствари па ћеш бити од најпобожнијих људи, буди задовољан оним што ти је дао Алх па ћеш бити од најбогатијих, добро чини своме комшији, бит ћеш верник, воли људима оно што волиш и себи, бит ћеш муслиман и немој се пуно смејати, јер истину то умртвљује срце.' (Тирмизи)

- Подстицање на пружање савета другима.

Каже Посланик салалаху алејхи ве селем: "Вера је савет. Упитасмо: 'А коме то, о Алхов Посланиче?' Па рече: 'Алаху (што значи искреност у свему што је Алх наредио и остављању онога што је забранио, па ће човек бити искрен код једноће Алха и у чињењу покорности Њему. Па савет значи искреност у некој ствари све док не буде обављена на начин како је то Алх наредио), и Његовој књизи (Кур'ану, а то значи искреност код размишљања о значењу онога што се у њему налази и поимања истог, као и слеђењу онога што се у њему налази од наредби и клоњења онога што се у њему налази од забрана), и Његовом Посланику (а то значи искреност у слеђењу онога што је наредио и клоњењу од онога што је забранио, као и

слеђењу и одбрани његовог пута), и предводницима муслимана (упућивањем дове за њих, послушношћу и покорношћу у добру, као и њиховом одвраћању од лошег на леп начин), и обичном народу (њиховом подучавању вери и позивању ка Алху, слављен нека је, као и наређивању на добро а одвраћању од зла)." (Муслим)

- Подстицање на наређивање на добро и одвраћање од зла на сваки могући начин, и сходно могућности појединца, јер то је гарант сигурности који штити народ од проширивања нереда међу њима, и штити њихова права. Наређивањем на добро, а одвраћањем од зла, незналица се подучи, немарни из свог немара пробуди, грешник ојача а онај који је на исправном путу буде помогнут. Каже Узвишени Алх:

"И нека међу вама буде група људи која на добро позива и наређује добро и одвраћа од зла. То су они који су спашени!" (Али-Имран: 104)

Каже салалаху алејхи ве селем: "Ко од вас види лоше дело нека га уклони руком, а ако неможе онда језиком, а ако ни то неможе онда срцем, а то је најслабији иман-веровање." (Муслим)

- Подстицање на тражење знања и подучавање. Каже Узвишени:

"Реци: 'Зар су исти они који знају и они који не знају?'" (Ез-Зумер: 9)

Каже Посланик салалаху алејхи ве селем: "Тражење знања је обавеза сваког муслимана." (Ибн Маце)

А то значи да сваки појединац спозна његове обавезе и његова права, како би он био миран а и други од њега.

- Подстицање на чување природне околине и оног што она садржи. Смернице Посланика салалаху алејхи ве селем, најстрожије упозоравају на поигравање са свим оним што користи човеку, јер све што је у космосу није приватно већ колективно власништво, па је тако Ислам забранио све што проузрокује штету природној околини. Каже Узвишени Алах:

"И не правите неред на Земљи, кад је на њој ред успостављен, а Њему се молите са страхом и надом; милост је Алахова доиста близу оних који добра дела чине." (Ел-Е'раф: 56)

Узвишени такође каже:

"Чим се неки од њих окрене од тебе, крене неред по Земљи правити, ништити усеве и стоку. А Аллах не воли неред! А када му се каже: 'Алаха се бој!', он се онда поноси гресима. Па доста му је Цехенем, а он је, доиста, грозно боравиште!" (Ел-Бекара: 205-206)

- Позивање у рад и кориштење свега онога што нам земља пружа, за општу корист. Каже Узвишени Алах:

"Он вам је Земљу погодном учинио, па ходајте пределима њезиним и храните се оним што Он даје, Њему ћете после оживљавања одговарати." (Ел-Мулк: 15)

- Позивање у супротстављање опојним средствима и наркотицима, због говора Узвишеног који каже:

"О верници, опијуми и коцка и кумири и стрелице за гатање одвратне су ствари, шејтаново дело; зато се тога клоните, да бисте постигли што желите." (Ел-Маида: 90)

- Позивање у очување части и иметака других. У погледу части Узвишени Алах каже:

"И не приближавајте се блуду, јер је то разврат, како је то ружан пут!" (Ел-Исра: 32)

Такође каже:

"Оне који окриве поштене жене, а не докажу то с четири сведока, са осамдесет удара бича избичујте и никада више сведочење њихово не примајте; то су нечасни људи" (Ен-Нур: 4)

Прети се болном казном ономе који је задовољан тиме да се у заједници шири бестидан говор, па шта мислиш о ономе ко ради на ширењу таквог говора и олакшавању путева који воде ка томе и који то помаже. Каже Узвишени Алах:

"Оне који воле да се о верницима шире бестидне гласине, чека тешка казна и на овом и на оном свету; Алах све зна, а ви не знate." (Ен-Нур: 19)

У погледу очувања иметака других, каже Узвишени Алах:

"Не једите имовину другога на непоштен начин." (Ел-Бекара: 188)

Такође каже:

"Напуните меру кад мерите на литру и право мерите на кантару! То је боље и последице су лепше." (Ел-Исра: 35)

Такође каже:

"О верници, бојте се Алаха и оставите што је преостало од камате, ако сте верници. Ако то не учините, објављује вам

се рат од Аллаха и Посланика Његова! А ако се покајете, припадају вам главнице иметака ваших; нећете неправду учинити нити ће вама неправда бити учињена." (Ел-Бекара: 278-279)

- Подстицање на изградњу свега онога у чему је општа добробит и чија се корист враћа на заједницу.
- Позивање у скрбништво сирочади и оних који немају породицу. Каже Узвишени Аллах:

"И не приближавајте се иметку сирочета, осим ако желите да га унапредите." (Ел-Исра: 34)

Каже Посланик салалаху алејхи ве селем: "Ја и скрбник сирочета, бит ћемо у Ценету овако, па је показао кажипрстом и средњим прстом и направио мали размак међу њима." (Бухари)

А скрбништво сирочета значи брига о њему и испуњавање његових потреба.

- Позивање у супростављање глади свим могућим средствима. Каже Узвишени Аллах:

"Па зашто он није савладао тешкоћу? А шта ти мислиш: шта је то тешкоћа?, роба ропства ослободити", или, у време глади, нахранити". (Ел-Белед: 11-14)

- Подстицање на ослобађање робова. Каже салалаху алејхи ве селем: "Ко ослободи роба верника, Аллах ће за сваки његов дио тела ослободити ћехенемске ватре тело онога ко га је ослободио." (Муслим)

ИСЛАМСКИ ПРИНЦИПИ ПОЗИВАЈУ МИРУ

Исламски принципи наређују све оно што води човековој срећи а забрањује све оно што проузрокује непријатељство и мржњу у заједници. Ови принципи ако се буду спроводили доводе до мира и спокојства у заједници где се они буду спроводили и где се по њима ради. Исламских принципа је пуно а њихово начело јесте да све што људима штети од речи или дела јесте ружно понашање које је забрањено и чиме Алах није задовољан. При коме се нађу ова својства биће изложен мржњи људи на овом свету као и Алаховој казни на оном свету. Зато је наш Господар, Узвишени нека је, забранио неправду и тиранију, а то је општеније речено напад на друге, било речима или делом, као и ускраћивање права оноге коме припадају. Каже Узвишени Алах:

"Реци: "Господар мој забрањује разврат, и јавни и тајни, и грехе, и неоправдану примену силе." (Ел-Е'раф: 33)

Каже Узвишени Алах у хадиси кудсију: "О робови моји, Себи сам забранио неправду, и учинио сам је забрањеном међу вами, па немојте неправедни бити..." (Муслим)

И наредио је Алах да се помогне онај коме је неправда учињена, као и онај који чини неправду, па каже салалаху алејхи ве селем: "Помози свога брата, био он тај коме се чини неправда или онај који чини неправду. – Па рече човек: О Алахов Посланиче, да га помогнем ако је онај коме се неправда чини, али шта мислиш ако је неправедник, како да га помогнем? Па му Посланик

одговори: Спречиш га или му забраниш то, и ти си га на тај начин помогао." (Бухари)

С друге стране Ислам нарећује праведност у речима и делу, према себи и према другима. Каже Узвишени Алах:

"Алах захтева да се свачије право поштује, добро чини, и да се ближњима удељује, а разврат и све што је одвратно и насиље забрањује; да поуку примите, Он вас саветује." (Ен-Нахл: 90)

Праведност је наређена, како код стања смирености, тако и у срцби, према муслиману или немуслиману, па каже Узвишени:

"Нека вас мржња коју према неким људима носите никако не наведе да неправедни будете! Праведни будите, то је најближе богобојазности." (Ел-Маида: 8)

И не само то, већ се подстиче да се на лоше узврати добрым, како би се срца зближила и нестало оно што бива у срцима од зависти. Узвишени каже:

"Зло добрым узврати, па ће ти душманин твој одједном присни пријатељ постати." (Фусилет: 34)

ЗАКЉУЧАК

На крају ове књижице, која у задовољавајућој форми говори о питању застрашивања у Исламу, признајем да нисам дао сво право овој теми, а то због њене осетљивости, али сам пружио неколико општих смерница о односу Ислама спрам припадника других вера, као и везама којима се они за њега везују, која је грађена на томе да се свима жели добро, јер од најјачих иманских веза јесте љубав у име Алаха и мржња у Његово име, а не због испуњавања неких користи и прохтева. Па када некога мрзиш, не мрзиш њега лично, већ оно што је при њему од немарности у испуњавању Алахових наредби или рада по ономе што је забрањено. Каже Узвишени Алах:

"Ти са сваким - лепо! и тражи да се чине добра дела, а незналица се клони!" (Ел-Е'раф: 199)

Дивне ли вере Ислама! А то због исправног учења од Алана које изводи људе из робовања људима у робовање Господару људи, као што их изводи из тмина неверства и приписивања Алеху друга, у светлост Ислама. Каже Узвишени Алах:

"Алах је заштитник оних који верују, изводи их из тмина на светло, а онима који не верују заштитници су тагути (лажна божанства), одводе их са светла у тмине! То су становници Ватре и у њој ће вечно остати." (Ел-Бекара: 257)

Ислам одгаја своје следбенике тако да свима чине добочинство, што доводи до успоставе праведности у заједници, и одгаја их да другима желе добро а што води ка

очувању светиња и заштити права. Одгаја их на међусобном опраштању из чега произилази уједињавање, љубав и самилост, одгаја их на поштивање Алхових светиња што води ка томе да сваки појединац у заједници живи сигуран за себе и сигуран у погледу свог иметка и части. Одгаја их такође на љубави према другима и одстрањује егоизам, па се тиме постиже међусобно потпомагање; старији се према млађима опходе са милошћу и благошћу, а млађи поштују и цене старије; имућни помаже оном који нема и који је у потреби, па тиме бивају онакви каквим их је описао салалаху алејхи ве селем: "Пример верника у њиховој међусобној љубави, милости и благости, јесте пример једног тела, које ако се један део њега разболи, онда цело тело погоди несаница и грозница." (Муслим)

Надам се да ће ова књижица бити смерница онима који трагају за истином, онима који журе ка Ценету и вечном уживању, онима који теже ка ослобађању од вечне патње у Ватри.

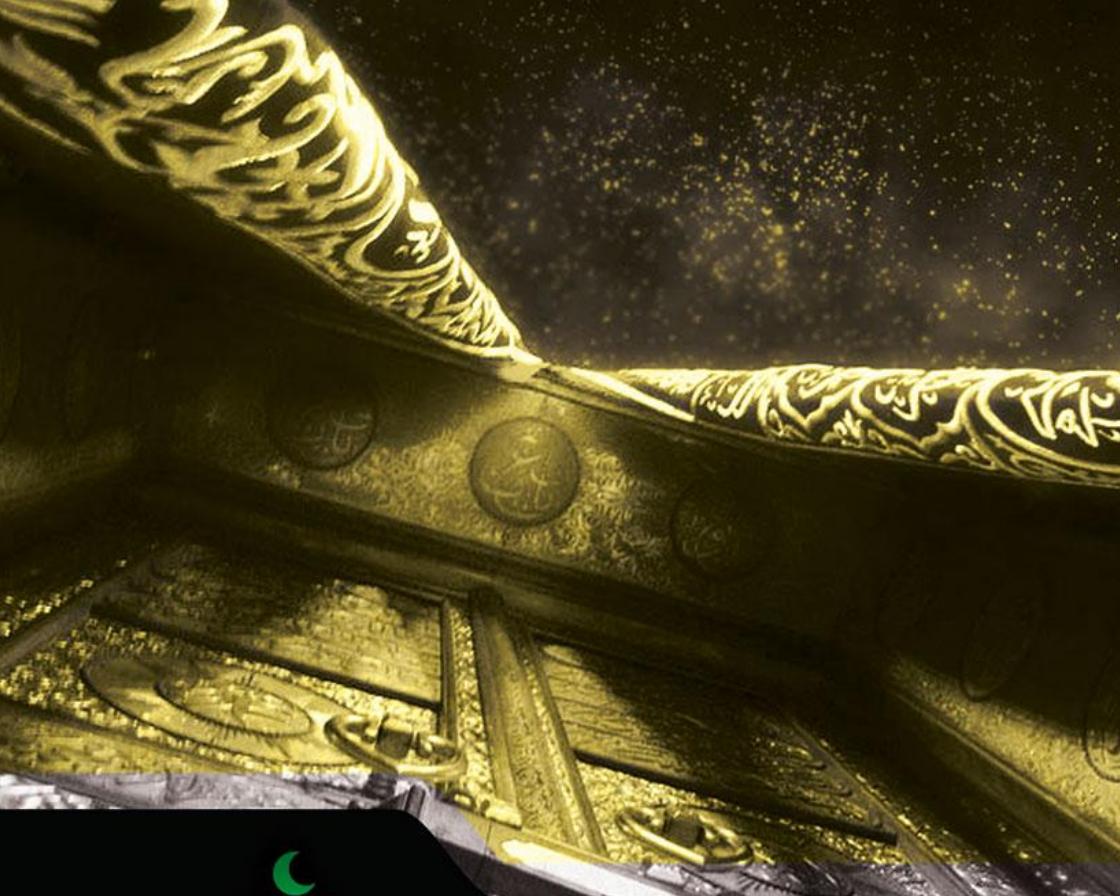
Ради се о веома опасној ствари; сви ми зnamо да је последња станица на овом свету смрт, и да је ту крај, то би ову невољу олакшало, али не, него оно што долази након тога је још веће. Ми као мусимани верујемо у проживљење након смрти и верујемо у награду или казну, као и вечни живот у Ценету или Ватри, па онај ко буде мусиман и буде чинео добро биће награђен за то и након што му се Алх смилује, биће уведен у Ценет, а онај ко буде чинео лоше, ако то буде код права људи, биће кажњен због тога, а ако то буде код права Алхах, онда ће бити у Његовој вољи, ако буде хтео казниће га, а ако буде хтео опростиће му. А што се тиче онога који се окрене од Ислама и умре на неверству и многобоштву, сматрамо да

ће његов вечни боравак бити у Ватри. Зато је на сваком ко има разума да изабере за себе прави пут и да истражује исправну веру која свог следбеника води ка успеху, Ценету и угодном вечном животу, јер постоје само два пута, трећи не постоји.

Нека је салават и селам на онога који је послат као милост свим људима, нашег Посланика Мухамеда, његову породицу, асхабе и све оне који га следе до Судњега дана.

WWW.ISLAMLAND.COM

ISLAM LAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM